

2. Stånd och gömd för de mäktigas skar,
Aldrig jag kânt deras ärelust än; Men
jag är det som en Kung wille wara: Hvad
är du då? Jag är lycklig min wån!

3. I alla händelser ödet må sticka, Utan
förfäran med Bacchus jag ler; Nöjd med mig
sjelf, med mitt win och min sticka, Säg, kan
mitt hjerta wäl önska sig mer?

Rosta i Skid. Banco.

GS816

Fyra aldeles nya

Kärleks - Visor,

Den Första:

Michaelsmåso-dag, som faller in i år ic.

Den Andra:

Jag mig alltid munter visar, ic.

Författad af en Sjödare i Bleking.

Den Tredje:

Klara Fälla, ljuswa lunder, ic.

Den Fjerde:

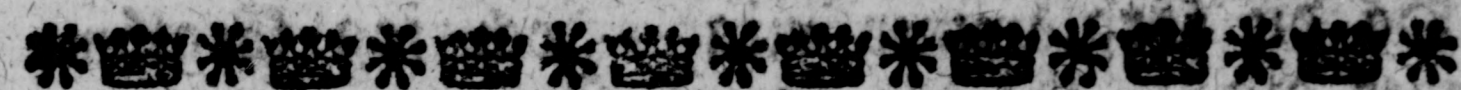
Du som i höghet tror sällheten
winnas, ic.

Alla sjungas under fina egna wackra melodier.

Jönköping, 1842,

hos M. E. Lundströms Enka.

Den Första:

Michaelsmåso-dag, som faller in i år Arnar
jag mig att flytta härifrån; :: Och många haf-
wer jag, som förjer efter mig, Men jag sat-
ler aldrig en tår.

2. Men Gud gifwe mig, att jag mån-
deswa den dag, Då jag finge äga den fröjd, ::
Att söka mig en utvalder wån Och leswa
förnöjder med den.

3. Förwäntat hafwer jag efter dig min
lille wån, Som fogeln efter ljusand dag, ::
För hwar den enda gång jag dina ögon ser,
Så blifwer jag i hjertat så glad.

4. Du är min enda tröst, du har hwilat wid
mitt bröst, Du har fängslat mitt hjerta så
hårdt; :: Men öfwerger du mig, så gör du en
stor synd, Du är fallen i mitt hjerta så snart.

5. För rikedom och penningar, ja! lifwer
eller guld Det har Du ej att wänta utaf mig, ::
Men ett upprigtigt hjerta du finna skall i mig,
Så länge jag har anda och lif.

6. Rikedom i werlden jag aldrig kan få,
Ej eller jag det efterstår; :: Men gifwer Gud
mig bilsan, mitt dagliga bröd, Så lesmer
jag förnöjder ändå.

7. Men huru skall det gå, när wi ha
börja på, Att taga oss en onnen till wån; ::

Då du förglömmmer mig — och jag förglömm-
mer dig — Si der är wänskapen förbi.

8. Glickorna de äro så falska i sitt sinn
De hålla hwarje Gose för sin, :: De tala
med En och tänka på Fem; Swad hundana
skall jag med den?

9. Ja! alla våra Glickor de stodo i en
ring, De fällde många tårar på kind, :: Så
kommer der en Gose och ber dem sitta in —
Och bjuder dem på Caffe och Vin.

10. Men när som wi kommo till Seder-
walla bro, Der stodo våra Gosar i flod. ::
Men lyckelig är den, som har en utwalder
wän, Och får lefwa med den!

11. Men lef nu förtroligt med din utwal-
da wän Och bedrif ej spektakel med den, ::
Som du har gjort med mig, det skall du få
se, Att Herran han lönar wäl dig.

Den Andra:

Jag mig alltid munter wisar, När jag uti
sällskap är, Och der ingen ero wisar, För den
wännen jag har kär. När jag hemma ensam
sitter, är min ögon full af gråt, För den Glic-
kan som jag älskar, Kan jag aldrig äga få.

2. Men hör nu min lilla Glicka, Swad
jag nu will säga dig, För jag sielfwer med
dig tala, Swad jag sielf ästundar mig: Jag
har något till att säga, Som kan angå dig
och mig: Huru du mitt hjerta wänder, När
du en gång skiftar det.

3. Men will du nu kärlig blifwa Så se
dig dock säkert om, Tag dock ingen till din
Maka, Just attför sin rikedom; Ty den kan
dock snart förswinna, Sedan du har huset
tomt; Men har du en hjertlig kärlek, Den
kan aldrig fastas full.

4. Men hör du min lilla Glicka, Will du
endast bli min wän, Så säg mig af ett rent
hjerta, Om du trofast älskar mig, Så skall
jag wißt aldrig wika Ifrån dig, min lilla wän!
Jag skall dig af hjertat älska In till sista
dödsens stund.

5. Se dock efter bygden fina, Ty hon
bättre är än guld, Ty jag kan dock se och
finna, Att det är förgånglig ting; Men, hör
nu min lilla Glicka! Om du will trolofwa
mig, Så will jag och derpå swara: Att jag
wille älska dig.

6. Det kan också ofta hända, Att man
finner swel och list, Utaf ena föta tungo, Som
man hafwer trodt som bäst; Men det är den
tongsta hörda, Som man nänsin håra kan,
Att ha kärlek till den wännen, Som med
falskhet löner igen.

7. Men will du nu efterfinna, Hurudant
det måtte wa', Att få maka utan kärlek, U-
tan tycke och behag. Om du hafwer husen ful-
la utaf gods och rikedom, Så har du dock in-
gen glädje, Ty det blifwer hwar dag stum.

8. Men skall jag så mycket swida I mitt
hjerta, för en wän, Så hielp Gud mig sor-
gen draga! Om jag det så har förtient utaf
dig, min lilla Glicka! Som jag älskar hjerte-
lig, Ty då måste jag dock dricka Ur den kalk,
du skänker mig.

9. Bättre är att fattig vara Och att ha en trogen vän, Än med rikedom begåfvad, Trug och hot, hvar enda stund; Ty det gör så långa dagar, Som en sjukdom på en säng; Ty då är ju hvar dag mulen, Åt från morgon intill qväll.

10. Nu min Wisa vill jag sluta, Endast för den enda vän, Som jag önskar ta i famnen, Och se'n sofva sött hos den; Men här fins så många wänner, Som vill gerna ha ett bett, Endast för den goda lärdom, Som de dig och mig ha gett.

Den Tredje:

Klara sälla, ljufwa lunder, Som så ofta vittnen war, Till de många glada stunder, Jag hos dig fördrifwit har.

2. Denna sälla stund försvinner, Dessa dagar gå snart förbi, Jag ej mer det hjerta finner, Då jag tänkte lycklig bli.

3. Omma hägkomst hwad du plågar, Lycklig den ej känsla har, Himmel! ge' förlåt jag frågar, Hwad din affigt dermed war?

4. Att du danat detta hjerta, Så beständigt och så ömt, Jag är född att lida smärta, För den som mig kanske glömt.

5. Himmel, du som ser mitt sinne, Du som ser mitt lefnadslopp, Plåna ewigt ut mitt minne, Den som stört mitt glada hopp.

6. Se'n min ömhet för dig brunnit uti flera sälla dar, Sedan du mitt hjerta wunnit Och nu ändtlig segrat har.

7. När jag endast på dig tänker, När jag endast älskar dig, När jag dig mitt hjerta skänker, Far du bort och glömm mig.

8. Denna saknad gör mig smärta, Denna otro tår min själ; Åck! hwad plågor för mitt hjerta, Åck! hwad hinder för mitt wäl.

9. Lycklig den, som utan smärta Uppå wänner tänka kan! Åck! om jag i detta hjerta Litet mindre ömhet fann.

10. Fast mitt hjerta sorgen samkar, Att jag nödgas från dig fly, Har jag dig i mina tankar, Och din wälnad stöds mig bry.

11. Lef förnöjd i sälla dagar I ditt hela lefnadslopp; Och om himlen så behagar, Fylla all min önskan opp.

12. Låt ej twång din lefnad fränka Med en fri och ledig själ, Den du ämnat hjertat skänka, Låt den ägat, ewigt wäl.

13. Far förnöjd, wälkommen åter, Glöm ej bort den dig har kär; Nöjen, werld, jag allt förläter, Du näst Gud mitt sällskap är.

Den Fjerde:

Du som i höghet tror sabbeten winnas, Syd ej en fåfång bedrägelig röst, Lär af en vän, att den endast kan finnas, I dina känslor och inom ditt bröst.